

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10Csp/142/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8416206536
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2018:8416206536.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: Y., o zaplatenie 1.559,52 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Náhradu trov konania stranám sporu **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 14. 11. 2016 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 1.559,52 eur, úrok z omeškania zo splátok za obdobie od 15. 11. 2013 do 29. 9. 2015 vo výške 103,81 eur, úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.559,52 eur od 30. 9. 2015 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

2. Žalobu odôvodňoval tým, že žalovaný uzatvoril dňa 20. 12. 2012 so Slovenskou sporiteľňou, a.s. Zmluvu o úvere číslo XXXXXXXXXX, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky v znení ich dodatkov. Tvrdil, že na základe tejto zmluvy bol žalovanému poskytnutý úver, ktorého podmienky čerpania, splácania a podmienky pri neplnení zmluvných povinností ako aj ďalšie náležitosti boli upravené v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach. Tento úver podľa žalobcovho tvrdenia v žalobe nebol žalovaným riadne splácaný, keďže žalovaný splátky v stanovených termínoch neplnil, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy. V žalobe uviedol, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23. 10. 2015 bola pohľadávka voči žalovanému postúpená na žalobcu, pričom ku dňu postúpenia výška pohľadávky predstavovala sumu 2.099,27 eur a pozostávala z istiny vo výške 1.331,17 eur, riadneho úroku vo výške 574,38 eur, úroku z omeškania vo výške 110,05 eur a poplatkov vo výške 83,67 eur v súlade s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca Slovenská sporiteľňa, a.s. deklaroval, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedená v tejto prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Tvrdiac, že odo dňa postúpenia pohľadávky žalovaný na uplatňovaný nárok neuhradil nič, žalobca uplatnil žalobou nárok na zaplatenie sumy vo výške 1.559,52 eur s tým, že jedná sa vlastne o 27 splátok splatných od 15. 11. 2013 do 15. 1. 2016 a tiež úroky z omeškania vyčíslené podľa špecifikácie v žalobe zo splátok za obdobie od 15. 11. 2013 do 29. 9. 2015 vo výške 103,81 eur a pokračujúce úroky z omeškania v sadzbe 8,05 % ročne zo sumy 1.559,52 eur od 30. 9. 2015 do zaplatenia.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobca v žalobe označil Zmluvu, Všeobecné obchodné podmienky, Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti a Zmluvu o postúpení pohľadávok s prílohou. V priebehu sporu žalobca ako ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení predložil platobnú históriu

úveru (čl. 125 - 127 spisu), žalovanému adresovanú výzvu k úhrade zo dňa 9. 9. 2015 (čl. 114 spisu) s dokladom o doručovaní a tiež žalovanému adresované oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 30. 10. 2015 s poštovým podacím hárkom (čl. 44 až 46 spisu).

4. Po výzve súdu žalobcovi na doplnenie rozhodujúcich skutočností vo vzťahu k jeho aktívnej vecnej legitímácii vzhľadom na ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 15. 10. 2018 uviedol, že jeho právny predchodca dodržal všetky podmienky v zmysle predmetného zákonného ustanovenia. Podľa žalobcu žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a bol bankou opakovane písomne vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to výzvou zo dňa 9. 9. 2015 a tiež výzvou označenou ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 30. 9. 2015. Podľa žalobcu § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje len podmienky, ktoré banka musí splniť aby sa voči klientovi nedopustila porušenia bankového tajomstva. Žalobca na podporu svojho názoru poukázal na viaceré rozhodnutia slovenských krajských súdov a poukázal aj na to, že § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa odchýlnu úpravu vzťahov medzi bankou a klientom od zákona, ktorú ani § 92 ods. 8 nevylučuje a v danom prípade takáto odchýlna dohoda existovala v čl. I bod 10 zmluvy o splátkovom úvere, resp. v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, nebola nevyvážená, keďže zodpovedala § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

5. Žalovaný, ktorý je k trvalému pobytu prihlásený v Obci F. (bez ulice) sa k žalobe, ktorá mu vzhľadom na nemožnosť zistiť jeho skutočný pobyt doručovaná bola prostredníctvom Obce Slovenská Ves v zmysle § 5 zákona č. 253/1998 Z.z. o hlásení pobytu občanov SR a v súlade s § 106 ods. 3 a § 116 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tiež oznámením na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu písomne nevyjadril.

6. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na ktoré sa žalovaný napriek riadnemu a včasnému predvolaniu nedostavil, o odročenie pojednávania nežiadal. V súlade s ust. § 180 CSP súd rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti žalovaného, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

7. Žalobca na pojednávaní prostredníctvom právneho zástupcu na podanej žalobe v celom rozsahu trval tvrdiac, že bola preukázaná tak aktívna vecná legitímácia žalobcu ako aj dôvodnosť žalovaného nároku. Potom, čo súd postupujúc podľa § 181 ods. 2 CSP v rámci predbežného právneho posúdenia veci uviedol, že bude potrebné sa v spore prioritne zaoberať a skúmať otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na súdne uplatnenie tvrdenej pohľadávky s prihliadnutím na ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že žalovaný bol v omeškaní so splácaním viac ako 1 rok a tak právny predchodca žalobcu ani nemal povinnosť vyzývať ho osobitnou výzvou na plnenie. Poukázal aj na uzavretú dohodu strán ohľadom postúpenia pohľadávky uskutočnenú v súlade s § 89 ods. 1 zákona o bankách v dôsledku ktorej ani nebolo potrebné dodržať postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, hoci ten tu aj tak dodržaný bol.

8. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a písomných vyjadrení žalobcu, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých žalobcom predložených listinných dôkazov, nakoľko vykonanie žiadneho z nich nebolo žalovaným namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné a sám žalovaný žiadne dôkazy nenavrhoval. Po vykonanom dokazovaní súd zistil tento skutkový stav:

9. Dňa 20. 12. 2012 žalovaný uzavrel v Bratislave so Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako bankou písomnú zmluvu označenú ako „Zmluva o splátkovom úvere“ predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového spotrebného úveru vo výške 1.400,- eur žalovanému. Žalovaný sa zaviazal splatiť tento úver v 36 mesačných splátkach vo výške 57,76 eur splatných k 15. dňu kalendárneho mesiaca, so splatnosťou prvej splátky dňa 15. 2. 2013 a poslednej splátky dňa 15. 1. 2016, a to inkasom z inkasného účtu. Celková čiastka spojená s úverom mala byť podľa zmluvy vo výške 1.970,50 eur, pri RPMN 25,09 % a úrokovej sadzbe 16,50 % p.a. - fixnej do splatnosti. Priemerná hodnota RPMN bola uvedená vo výške 46,35 %. V článku I bod 10 zmluvy je uvedené, že ak dôjde k akémukoľvek prípadu porušenia, napr. v prípade nesplácania pohľadávky riadne a včas je banka oprávnená okrem iného postúpiť pohľadávku. V článku III zmluvy označenom ako Záverečné ustanovenia v bode 3 je uvedené, že dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil so súčasťami úverovej zmluvy, ktorými sú Všeobecné obchodné podmienky, úverové podmienky, Sadzobník a podmienky určené zverejnením, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Vyššie uvedené skutočnosti súd zistil z písomného vyhotovenia predmetnej úverovej zmluvy.

10. Podľa bodu 19.16. žalobcom predložených Všeobecných obchodných podmienok (čl. 42 spisu) klient súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, splatné, nesplatené, premlčané alebo nepremľčané, ako aj previesť na tretiu osobu akékoľvek svoje záväzky voči klientovi. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej len s predchádzajúcim písomným súhlasom banky; predchádzajúci písomný súhlas banky nie je potrebný, pokiaľ sa zriaďuje záložné právo k pohľadávkam klienta ako záložcu voči banke v prospech banky ako záložného veriteľa. V prípade, že klient je spotrebiteľom v zmysle osobitného právneho predpisu, tak banka nebude bezdôvodne súhlas odopierať.

11. Žalobca v spore tvrdil, že pohľadávku z úverovej zmluvy voči žalovanému nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23. 10. 2015 uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, ktorú súdu predložil spolu so žalobou (čl. 11 - 15 spisu) a ktorej predmetom bola dohoda o odplatnom postúpení pohľadávok so všetkými právami, ktoré sú s nimi spojené (článok V bod 5.1 zmluvy o postúpení pohľadávok) s tým, že pohľadávkou na účely tejto zmluvy sa rozumie (článok II bod 2.1 zmluvy) každá pohľadávka postupcu voči dlžníkovi, vrátane jej príslušenstva uvedená a špecifikovaná v Prílohe č. 1 k tejto zmluve, ktorá vznikla z bankových činností vykonávaných postupcom alebo v súvislosti s nimi vrátane pohľadávok zo zmlúv o úvere. Žalobca spolu s touto zmluvou predložil súdu aj výpis z jej prílohy č. 1 týkajúci sa pohľadávky voči žalovanému a tiež žalovanému adresované oznámenie postupcu - Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 30. 10. 2015 o postúpení pohľadávky z úverovej zmluvy zo dňa 20. 12. 2012 voči žalovanému na žalobcu (čl. 44) spolu s poštovým podacím hárkom (čl. 45 - 46). Na strane 4 žalobcom predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok sa v článku IV označenom ako „Vyhlásenia zmluvných strán“ v bode 4.2 písm. d) nachádza vyhlásenie v zmysle ktorého Postupca výslovne potvrdzuje, že pohľadávky spĺňajú predpoklady na postúpenie podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách.

12. Vychádzajúc z tvrdení žalobcu a ním predložených listinných dôkazov pre nesplácanie úveru žalovaným pôvodný veriteľ - banka vyhlásil dňa 30. 9. 2015, po predchádzajúcom upozornení žalovaného písomnou výzvou banky zo dňa 9. 9. 2015 mimoriadnu splatnosť úveru, na dôkaz čoho predložil súdu jednak uvedenú výzvu zo dňa 9. 9. 2015 (čl. 114) ako aj žalovanému adresované „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 30. 9. 2015 (čl. 43 spisu) spolu s dokladmi o ich doručovaní žalovanému ktorý tieto listiny neprevzal. V uvedenej výzve zo dňa 9. 9. 2015 banka žalovanému oznámila, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky z úverovej zmluvy zo dňa 20. 12. 2012 ku dňu 8. 9. 2015 vo výške 1.509,14 eur a súčasne ho vyzvala na úhradu dlžnej sumy do 15 dní od doručenia výzvy s tým, že ak sa tak nestane, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. V oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti mu oznámila, že vzhľadom na porušenie v zmysle bodu 8.1 písm. a) obchodných podmienok vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 29. 9. 2015 a žiada o uhradenie dlžnej sumy vo výške celkom 2.078,39 eur najneskôr do 15 dní.

13. Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 2. 11. 2018 a predloženej platobnej histórie vyplýva, že žalovaný na poskytnutý úver uhradil celkovo iba sumu 245,52 eur úhradami zo dňa 22. 2. 2013 (57,76 eur), zo dňa 15. 3. 2013 (57,76 eur), zo dňa 15. 4. 2013 (57,76 eur), zo dňa 15. 5. 2013 (12,24 eur), zo dňa 17. 5. 2013 (45,52 eur) a zo dňa 15. 6. 2013 (14,48 eur) s tým, že z úhrad žalovaného bola na istinu započítaná suma 68,83 eur, na úrok suma 104,77 eur, na úrok z omeškania suma 0,07 eur a suma 71,85 eur bola započítaná na poplatky.

14. Žalobca teda podanou žalobou uplatnil nároky zo zmluvy o úvere vo výške spolu 1.559,52 eur špecifikované v žalobe tvrdiac, že zmluva o úvere spĺňala všetky náležitosti podľa § 497 až § 507 Obchodného zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch a že daná pohľadávka bola mu platne postúpená pôvodným veriteľom - bankou.

15. Vzhľadom na skutočnosť, že veriteľom s ktorým žalovaný uzavrel úverovú zmluvu na základe ktorej mala vzniknúť žalovaná pohľadávka nebol žalobca ale banka- Slovenská sporiteľňa, a.s. a vzhľadom na tvrdenie žalobcu, že pohľadávka voči žalovanému bola mu týmto pôvodným veriteľom postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok, základnou otázkou pre rozhodnutie, ktorú bolo nevyhnutné vyriešiť skôr než by súd pristúpil k samotnému posúdeniu výšky nároku a jeho súdnej vymáhateľnosti bolo vyriešiť si otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Zodpovedanie uvedenej otázky súdom

je nevyhnutné vždy, a to ex offa, teda aj bez námietky a bez ohľadu na postoj žalovaného, teda bez ohľadu na to, či sám žalovaný nárok voči nemu uplatnený sporí alebo nie (k tomu podporne pozri napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/83/2017 alebo 18Co/101/2017 týkajúce sa takisto žalobcu z ktorých cit.: “Súd prvej inštancie správne preskúmaval vecnú legitimitáciu, či už aktívnu (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnu (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), ktorá je imanentnou súčasťou civilného procesu (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009). V opačnom prípade by išlo o zjavný exces v postupe konajúceho súdu, ktorý pri opomenutí vyriešiť kardinálnu otázku, akou je otázka existencie vecnej legitimitácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex offa viazaný, by bolo protirečenie obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru .- (nález Ústavného súdu SR zo 16. decembra 2014, sp. zn. III. ÚS 266/2014.“

16. Žalobca tvrdil a argumentoval, že je aktívne vecne legitimovaný na súdne uplatnenie predmetnej pohľadávky. Súd vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania však konštatuje, že s tvrdením žalobcu o preukázaní existencie jeho aktívnej vecnej legitimitácie na súdne uplatnenie tvrdenej pohľadávky voči žalovanému sa nestotožňuje. Podľa názoru súdu nebola v spore preukázaná aktívna vecná legitimitácia žalobcu, teda platné postúpenie pohľadávky voči žalovanému, či čo i len jej časti na žalobcu, preto súdu neostávalo iné, než žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť.

17. Ako už bolo uvedené, veriteľom, s ktorým žalovaný vstúpil do záväzkového úverového vzťahu na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 20. 12. 2012 bola Slovenská sporiteľňa, a.s., teda banka. Zákonná úprava postúpenia pohľadávky bankou alebo pobočkou zahraničnej banky je obsiahnutá v zákone č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“) ako osobitná úprava (lex specialis) pred všeobecnou úpravou (lex generalis) o postupovaní pohľadávok v § 524 až § 530 Občianskeho zákonníka. Zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré museli byť splnené v čase postúpenia pohľadávky upravoval v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalobcom, teda ku dňu 23. 10. 2015 § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa tohto zákonného ustanovenia ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

18. Vzhľadom na uvedené a tiež z dôvodov, ktoré súd rozvedie ďalej nemôžu byť podľa názoru súdu žiadne pochybnosti, že zákonom o bankách sú odchylné od všeobecných pravidiel o postúpení pohľadávky v Občianskom zákonníku sprísnené pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Pre platné postúpenie pohľadávky banky tak musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky upravené v § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom predovšetkým a najmä pohľadávka, alebo jej časť môže byť postúpená bankou len vtedy, ak je splatná a to až po predchádzajúcej písomnej výzve banky, a ak klient napriek nej nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní je v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku.

19. Súd sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách sa týka len problematiky bankového tajomstva a teda že nestanovuje podmienky platnosti postúpenia bankovej pohľadávky. Argumentácia žalobcu pritom navyše napríklad úplne opomína fakt, že aj všeobecná zákoná úprava postúpenia pohľadávky v Občianskom zákonníku v § 525 ods. 1 a 2 účinná už v čase keď malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky (23. 10. 2015) jasne stanovovala, že postúpiť

nemožno pohľadávku, ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom. V tejto súvislosti potom treba poukázať okrem iného aj na skutočnosť, že zákon o bankách vo svojich ustanoveniach § 2 ods. 1 a 2 v spojení s § 3 ods. 1 a 2 a § 5 písm. b) a k) umožňuje bankám, teda držiteľom bankového povolenia poskytovať úvery aj z peňažných prostriedkov získaných od iných osôb vo forme vkladov od verejnosti, čo je zákonom zakázané pre každý subjekt bez bankového povolenia, pričom nepochybne aj v záujme znemožnenia obchádzania tejto zákonnej regulácie zároveň zákon o bankách v § 92 ods. 8 (pôvodne § 92 ods. 7) striktne reguluje možnosť postupovania pohľadávok z bankových úverov tak, aby jednak nedochádzalo k postupovaniu ešte nespliatných pohľadávok z bankových úverov (teda z tzv. živých bankových úverov) a aby banky a pobočky zahraničných bánk mohli postupovať len svoje pohľadávky zodpovedajúce peňažnému záväzku či časti peňažného záväzku bankového klienta s ktorým je bankový klient v omeškaní nepretržite dlhšia ako 90 kalendárnych dní aj napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky. Teda banky a pobočky zahraničných bánk môžu postupovať svoje spliatné pohľadávky alebo spliatné časti svojich pohľadávok len za daných, striktne upravených zákonných podmienok. Ak žalobca tvrdí, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách sa týka len úpravy bankového tajomstva a neposkytuje žiadnu ochranu klientovi vo vzťahu k platnosti postúpenia pohľadávky, tak s týmto súd nesúhlasí. Skutočnosť, že uvedené ustanovenia zákona o bankách (§ 89 a nasl.), vrátane § 92 ods. 8 slúžia práve na ochranu klienta a to aj vo vzťahu k platnosti postúpenia pohľadávky jasne preukazuje už to, že celá daná časť zákona o bankách (štrnásť časť) má názov Ochrana klientov a bankové tajomstvo.

20. Vzhľadom na uvedené je pritom podľa názoru súdu neprípustné, aby v spotrebiteľskom vzťahu aj vzhľadom na vnútroštátnu normatívnu právnu úpravu ochrany spotrebiteľa (okrem iného pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, § 53 ods. 1 až 3 a 5 Občianskeho zákonníka) ako aj európsky systém ochrany spotrebiteľov boli tieto záväzné pravidlá a zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky banky obchádzané len prostredníctvom bankami predformulovaných zmluvných ustanovení vrátane obchodných podmienok, ktoré by bankám umožňovali aby ich pohľadávky, ktoré majú voči bankovým klientom (dlžníkom) postupovali na iné subjekty (postupníkov) v rozpore so zákonnými pravidlami podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa § 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka účastníci občianskoprávných vzťahov si môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchylné od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od neho nemožno odchyliť. Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom síce v zmysle § 89 ods. 1 zákona o bankách môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ale to len vtedy ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Odkazová poznámka v § 89 ods. 1 zákona o bankách pritom v tejto súvislosti odkazuje okrem iného práve aj na ust. § 53 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka o zákaze neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Podľa § 53 ods. 4 písm. b) Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzavretia úverovej zmluvy (20. 12. 2012) sa pritom za neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve považuje aj ustanovenie, ktoré dovoľuje dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa. Odchylné dojednanie strán o postúpení pohľadávky na ktoré žalobca poukazyval je podľa názoru súdu neprijateľné a neplatné.

21. Súd je toho názoru, že postúpenie bankovej pohľadávky, ktoré je v rozpore so zákonnými pravidlami podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je právnym úkonom odporujúcim zákonu, a tým absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

22. V súvislosti s názorom žalobcu, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nenormuje podmienky platnosti postúpenia pohľadávky súd dáva do pozornosti aktuálny rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 3. 2018 sp. zn. 7Cdo/26/2017, ktorý tento názor žalobcu jednoznačne vyvracia. V zmysle uvedeného rozhodnutia totiž podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka).

23. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach sa preto takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka, nehovoriac o tom, že v tu súdenom spore postupníkom je obchodná spoločnosť špecializujúca sa práve na hromadné vymáhanie postúpených pohľadávok, ako je súdu známe z jeho činnosti.

24. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky prostredníctvom podmienok v § 92 ods. 8 zákona o bankách a ich naplnenie musí byť považované za zákonný predpoklad platnosti postúpenia aj z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie je vždy zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu.

25. Žalobca tvrdí, že zákonné podmienky postúpenia splnené boli, lebo klient (žalovaný) bol v dlhodobom omeškaní s plnením svojich záväzkov (podľa žalobcom predloženého výpisu z prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok na čl. 17 spisu ku dňu postúpenia pohľadávky trvalo omeškanie žalovaného 858 dní) a že je splnená aj zákonná podmienka písomnej výzvy banky, ktorou tu bola jednak výzva zo dňa 9. 9. 2015, ale aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 30. 9. 2015.

26. Súd je však toho názoru, že výzvy zo dňa 9. 9. 2015 a zo dňa 30. 9. 2015 nepreukazujú splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky z dôvodu nezachovania zákonnej 90 dňovej lehoty medzi výzvou a postúpením pohľadávky. Od najskoršej preukázanej výzvy zo dňa 9. 9. 2015 do dňa postúpenia pohľadávky (23. 10. 2015) neprešlo 90 dní, preto postúpenie pohľadávky odporuje zákonu a je neplatné.

27. Súdu z jeho činnosti je známy názor žalobcu, že zo zákona nevyplýva podmienka uplynutia 90 dní kalendárnych dní medzi výzvou a samotným postúpením pohľadávky. Tento názor žalobcu však súd nezdiera. Nepodporuje ho nielen logika a účel danej zákonnej úpravy, ale ani jej výslovné gramatické zákonné vyjadrenie. Kľúčové sú tu z hľadiska ich vyjadrenia a celého kontextu prvé dve vety § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré treba vnímať komplexne a vo vzájomných súvislostiach. Prvá veta jasne hovorí, že Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Druhá veta hovorí, že Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.

28. Za danej dikcie zákona podľa názoru súdu logicky neprichádza do úvahy iný výklad ako ten, že postupnosť daných krokov musí byť taká, že pri omeškaní klienta ako prvý krok najskôr musí byť písomná výzva banky, a až po nasledujúcom nepretržitom 90 dňovom omeškaní klienta (druhý krok), ktoré po nej nasleduje je možné platné postúpenie pohľadávky. Slovíčko „napriek“ by v danom kontexte inak nedávalo zmysel, čo jasne potvrdzuje druhá veta predmetného zákonného ustanovenia, ktorá len podporuje záver o tom, že účelom zákona bolo po výzve banky poskytnúť klientovi 90 dňovú ochrannú lehotu, v rámci ktorej môže zvrátiť cesiu pohľadávky banky tým, že ešte pred postúpením uhradí omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva s výnimkou prípadu, kedy by šlo o tak povediac „notorického neplatiča“ ktorého omeškanie by v súhrne presiahlo jeden rok (§ 92 ods. 8 veta druhá, časť za bodkočiarkou).

29. Ak by zákonodarca daným vyjadrením v § 92 ods. 8 zákona o bankách (v prvej vete) nezamýšľal poskytnutie 90 dňovej ochrannej lehoty klientovi banky na zvrátenie postúpenia pohľadávky, potom by druhá veta predmetného ustanovenia (a to tak jej časť pred bodkočiarkou ako aj za ňou) nedávala zmysel, nakoľko v druhej vete sa jasne hovorí že právo postúpiť pohľadávku banka nemá ak klient ešte pred postúpením svoj záväzok celkom uhradí okrem prípadu, kedy by súčet jeho omeškaní presiahol jeden rok, kedy by už ani danou úhradou postúpenie pohľadávky zvrátiť nemohol. To, že dané ustanovenie limituje právo banky postúpiť pohľadávku určitou lehotou je absolútne zrejmé, keďže po

výzve banky je klientovi daná možnosť ešte pred postúpením záväzok celkom uhradiť. Je tu teda daná lehota „do postúpenia“, ktorej začiatok sa odvíja práve od výzvy banky. Ak by potom platil názor žalobcu, tak by bolo v podstate na voľnom uvážení banky, či po danej „výzve“ v zmysle prvej vety poskytne na plnenie omeškaného záväzku s príslušenstvom klientovi lehotu len 1 deň alebo 90 dní, čo okrem toho, že by to bolo absolútne netransparentné a vo vzťahu ku klientom absolútne nepredvídateľné, zjavne by ani nenapĺňalo predstavu zákonodarcu, ktorý jasne stanovil, že ak „napriek“, teda aj po písomnej výzve banky je klient aj tak 90 kalendárnych dní v omeškaní, je možné postúpenie pohľadávky s výnimkou prípadu, ak klient ešte pred postúpením, teda práve rámci uvedenej 90 dňovej lehoty svoj záväzok celkom uhradí.

30. Aj aktuálny rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. 4. 2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017, v ktorom opätovne bola odmietnutá argumentácia žalobcu, že § 92 ods. 8 zákona o bankách nenormuje podmienky platnosti postúpenia bankovej pohľadávky podľa názoru súdu jasne potvrdzuje podmienku zachovania 90 dňovej lehoty medzi „výzvou“ a postúpením, nakoľko je v ňom jasne uvedené (viď bod 21 jeho odôvodnenia), že cit.: „Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZoB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevylučuje.“

31. V súvislosti s podmienkou zachovania uvedenej 90 dňovej lehoty medzi výzvou a postúpením súd do pozornosti žalobcu dáva aj rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/107/2017, najmä bod 18 jeho odôvodnenia ktorý žalobcovi musí byť dobre známy nakoľko aj v tam súdenom spore bol žalobcom.

32. V danom prípade žalobca tvrdil a predložil len písomné výzvy zo dňa 9. 9. 2015 a zo dňa 30. 9. 2015 od ktorých do dňa 23. 10. 2015, kedy malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky neuplynula lehota 90 dní, preto toto postúpenie pohľadávky odporuje zákonu a je neplatné.

33. Súd vzhľadom na vyššie uvedené uvádza, že v danej situácii vzhľadom na nesplnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky na žalobcu je bezpredmetné prehlásenie v článku IV. bod 4.2 písm. d) Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23. 10. 2015, v zmysle ktorého mal postupca potvrdiť, že pohľadávky spĺňajú predpoklady na postúpenie podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. I keď nemožno vylúčiť, že všetky ostatné pohľadávky postupované uvedenou zmluvou tieto predpoklady spĺňali, pohľadávka voči žalovanému ich z dôvodov už uvedených (nezachovanie ochranej zákonnej 90 dňovej lehoty medzi výzvou banky a samotným postúpením) nespĺňa.

34. Čo sa týka argumentácie žalobcu v prospech platnosti postúpenia pohľadávky a jeho aktívnej vecnej legitímácie a jeho poukazov na súdne rozhodnutia, ktoré majú podporovať jeho názor, tak k tomu súd dodáva nasledovné.

35. Súdu je dobre známe rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/210/2001, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Avšak toto rozhodnutie je tu nepoužiteľné, lebo týkalo sa postúpenia pohľadávky pri zmluve o dielo v obchodnom záväzkovom vzťahu a nie postúpenia pohľadávky banky na nebankový subjekt v spotrebiteľskom vzťahu v nadväznosti na posudzovanie dodržania zákonných podmienok § 92 ods. 8 zák. o bankách. Koniec koncov, rovnaký názor k uvedenej otázke aktuálne zaujal aj Najvyšší súd SR v už spomínanom rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/147/2017, v ktorom vo vzťahu k uvedenému judikátu uviedol, že jeho závery v súčasnosti nie je možné aplikovať v oblasti spotrebiteľského práva, ktoré spočíva na diametrálne odlišných (až protichodných) princípoch ako právo obchodné. Podľa Najvyššieho súdu uvedený judikát primárne rozoberá notifikačnú povinnosť (denunciáciu) s dôrazom na to, ako vplýva toto oznámenie (táto právna skutočnosť) na zmenu v obsahu záväzku vo vzťahu k dlžníkovej povinnosti plniť v obchodnoprávnom spore. Tu však treba mať na zreteli, že uvedený judikát nevylučuje (a ani nemôže) možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, najmä v prípade, keď samotná právna úprava postúpenia pohľadávky podľa Občianskeho zákonníka obsahuje ustanovenia o zákaze postúpenia (§

525 Občianskeho zákonníka). Je preto logické, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi.

36. Súdu sú známe aj názory podporené niektorými autormi (JUDr. Kristián Csach, PhD, LL.M. publikované v časopise Súkromné právo č. 1/2015), podľa ktorých ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou postupníka pohľadávky a že táto úprava by sa mala týkať len problematiky bankového tajomstva. S týmito názormi sa však súd nestotožňuje a z dôvodov ktoré už uviedol nemá žiadne pochybnosti o tom, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré nevyhnutne musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky a že týmito pravidlami sú odchylné od všeobecných pravidiel v Občianskom zákonníku sprísnené pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Koniec koncov, úplne jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností to aktuálne judikoval aj Najvyšší súd SR v už spomenutých rozsudkoch sp. zn. 7Cdo/26/2017 a 1Cdo/147/2017.

37. Ani neplnenie povinnosti žalovaného, ktorý podľa tvrdenia žalobcu a platobnej histórie na úver vo výške 1.400,- eur uhradil len 245,52 eur nič nemení na tom, že súd musel prihliadnuť na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nakoľko vymáhanie pohľadávky a uplatnenie práv v právnom štáte musí mať a má svoj právny rámec, zákonný postup a ani nesporná existencia dlhu dlžníka nemôže ospravedlniť jeho nedodržanie. V danom prípade sa navyše plnenia domáha profesionál znaly práva proti neprofesionálovi - spotrebiteľovi, preto nedodržanie zákonných podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle osobitných ustanovení zákona o bankách tu ide na ťarchu veriteľa a nemôže ho zhojiť ani neplnenie povinnosti dlžníka splácať úver, keďže dlžník na neplatnosti postúpenia pohľadávky bankou na žalobcu žiadnu vinu nenesie a nijako túto neplatnosť nezavinil. Navyše nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcom nemá žiaden súvis a vplyv na to, či existuje (a trvá) alebo neexistuje záväzok žalovaného z pôvodnej zmluvy o úvere, keďže postúpenie pohľadávky týka sa len zmeny v osobe veriteľa a nie pohľadávky ako takej.

38. Ak žalobca poukazoval na rozhodnutia iných súdov podporujúce jeho záver o platnosti postúpenia a aktívnej vecnej legitímácii, tak súdu sú známe takéto názory a rozhodnutia, týmito však nie je viazaný a nestotožňuje sa s nimi. Žalobca navyše poukazoval na rozhodnutia krajských súdov. Súd už ale uviedol, že aktuálne najvyššia súdna autorita všeobecného súdnictva v Slovenskej republike (Najvyšší súd SR) zaujala k danej otázke v rozsudkoch 7Cdo/26/2017 a 1Cdo/147/2017 jednoznačné a rovnaké stanovisko, z akého vychádzal aj súd v tu prejednávanom spore a síce že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). S poukazom na článok 2 základných princípov Civilného sporového poriadku súd uvádza, že v okolnostiach tu súdeného sporu nenašiel žiadne relevantné a presvedčivé argumenty pre odklon od uvedených záverov Najvyššieho súdu SR s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje.

39. Opačné názory doterajšej súdnej praxe nižších súdov okrem tých argumentov, dôvody nestotožnenia sa s ktorými súd uviedol už vyššie boli prevažne založené na dvoch základných argumentoch, a síce existencii osobitnej dohody v zmluve, resp. vo všeobecných obchodných podmienkach banky umožňujúcej takéto postúpenie pohľadávky banky, čím žalobca argumentoval aj v tu súdnej veci a na preferencii výkladu v prospech platnosti právneho úkonu.

40. V tejto súvislosti však súd je toho názoru, že neobstojí argumentácia o „dohode“ umožňujúcej postúpenie pohľadávky odchylné od podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách, akou tu má byť dojednanie v bode 19.16 žalobcom predložených Všeobecných obchodných podmienok (keďže článok I bod 10 samotnej zmluvy len všeobecne hovorí o práve postúpiť pohľadávku, a teda tam nejde o dohodu o odchylnom dojednaní podmienok postúpenia). Dohoda s takými zásadnými následkami, akými by malo byť obídienie striktného zákonného rámca postúpenia bankových pohľadávok uzatvorená so spotrebiteľom na ochranu ktorého dané ustanovenia práve slúžia, ak by mala byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie by musela byť výsledkom jednoznačne danej a preukázanej slobodnej vôle oboch zmluvných strán vyžadujúcej informáciu o tom, čo uzatvorenie konkrétneho právneho úkonu znamená. Podľa názoru súdu tieto náležitosti v žiadnom prípade nemôže spĺňať takéto jednostranne pripravené, individuálne nevyjednané a vopred predtlačené prehlásenie

veriteľa v obchodných podmienkach, ktoré dlžník zjavne nemal možnosť ovplyvniť či vylúčiť. Navyše súd tu dáva do pozornosti, že obdobná zmluvná podmienka s absolútne rovnakým významom ako je tu bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok zmluvy o úvere už bola súdmi právoplatne judikovaná ako neprijateľná zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve Slovenskej sporiteľne, a.s. (viď rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/199/2016) čo má okrem iného dôsledky v zmysle § 53a Občianskeho zákonníka.

41. Ak žalobca poukazuje na rozhodnutia krajských súdov, ktoré akceptovali dohodu v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok banky, tak k tomu súd okrem vyššie uvedeného uvádza, že žalobca síce logicky poukázal len na tie rozhodnutia, ktoré majú podporiť jeho argumentáciu, no zároveň musí mu byť z mnohých iných vecí kde bol žalobcom dobre známe, že nejde ani o ustálenú, ani o prevažujúcu súdnu prax, nakoľko v množstve iných rozhodnutí krajských súdov bola táto dohoda označená za neprijateľnú a neplatnú s čím sa súd stotožňuje (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/107/2017, alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/33/2018 či Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/463/2017).

42. Ani argumentácia o preferencii výkladu v prospech platnosti právneho úkonu tu podľa názoru súdu neobstojí, lebo v danej veci ide o jasné porušenie zákonných podmienok kde iný výklad ako je výklad so záverom o neplatnosti postúpenia pohľadávky nie je možný. Priorita výkladu, ktorá nezakladá neplatnosť zmluvy pred výkladom, ktorý ju zakladá je možná len ak sú možné obidva výklady, čo ale nie je tento prípad. Navyše treba si uvedomiť, že postúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt nie je právnym vzťahom, ktorý by sa dotýkal len postupcu a postupníka, ale priamo sa dotýka tretej osoby - klienta banky, ktorý nie je stranou zmluvy o postúpení pohľadávky a práve preto zákonodarca prijal právne normy na jeho ochranu pri postúpení bankovej pohľadávky. Preto teória o preferencii výkladu v prospech platnosti právneho úkonu aplikovateľná predovšetkým v priamych vzájomných vzťahoch zmluvných strán nemôže zhojiť zjavné porušenie zákona slúžiace na ochranu tretej strany - klienta banky - spotrebiteľa. Ide tu o tak zásadné nedostatky v citlivej sfére poskytovania bankových úverov pri ich postúpení na nebankový subjekt mimo bankového dohľadu, že vzhľadom na logiku, účel a význam právnej úpravy v § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je možné nerešpektovať tam predpísané zákonné predpoklady pre platné postúpenie bankovej pohľadávky.

43. Žalobca pri argumentácii v prospech platnosti postúpenia danej bankovej pohľadávky prezentoval aj názor, že v § 92 ods. 8 zákona o bankách je výnimka v možnosti postúpiť pohľadávku pri omeškaní presahujúcom jeden rok. Tento názor ale podľa názoru súdu nemá oporu v zákonomnom znení § 92 ods. 8 zákona o bankách, lebo z toho je zrejmé, že výnimka v druhej vete za bodkočiarkou podľa ktorej ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok (druhá časť druhej vety § 92 ods. 8) sa vzťahuje len k prvej časti tejto druhej vety, teda len k prípadu, keď by notorický neplatič, ktorý meškal so splácaním viac ako rok sa chcel vyhnúť postúpeniu úhradou na poslednú chvíľu (prvá časť druhej vety) ale nijako nesúvisí s prvou vetou § 92 ods. 8 upravujúcou ochrannú 90 dňovú lehotu ako jeden zo zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky. Koniec koncov, aj uvedený záver našiel aktuálne potvrdenie v už spomenutých rozsudkoch Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 a 1Cdo/147/2017.

44. V súvislosti s odvolávaním sa žalobcu na súdnu prax súd uvádza, že okrem už spomenutých rozsudkov Najvyššieho súdu SR aj v množstve iných súdnych rozhodnutí (aj všetkých krajských súdov naprieč republikou) je prezentovaný záver o absolútnej neplatnosti postúpenia bankovej pohľadávky uskutočneného v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti žalobcu napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/145/2014 alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/139/2017 (týka sa žalobcu), rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/757/2015, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/46/2016 (týka sa žalobcu), rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/79/2015, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/254/2016 (týka sa žalobcu), rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/899/2015 a 13Co/204/2016 (týkajú sa žalobcu), rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/493/2015 (týka sa žalobcu) či Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co/406/2015 (týka sa žalobcu).

45. Súd ďalej podporne poukazuje na aktuálne rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, ktorý je odvolacím súdom tunajšieho súdu potvrdzujúce záver o neplatnosti Zmluvy o postúpení bankových pohľadávok v obdobných sporoch (napr. rozsudok 18Co/44/2016 zo dňa 18. 1. 2017, kde sa už konštatuje, že ustálená súdna prax je v tomto smere jednotná)

alebo rozhodnutia iných senátov (17Co/139/2017, 14Co/47/2016, 2Co/28/2016, 19Co/150/2016, 8Co/75/2016, 21Co/5/2016, 7Co/75/2016, 6Co/153/2016, 16Co/1/2016, 5Co/159/2015, 17Co/75/2016, 12Co/240/2015, 12Co/33/2016, 23Co/94/2015, 4Co/145/2014, 9Co/175/2015, 15Co/257/2015).

46. Ak žalobca na podporu svojich názorov argumentoval rozhodnutiami Krajského súdu v Prešove, ktorý je odvolacím súdom aj tunajšiemu súdu, tak súd opätovne pripomína, že žalobcom uvádzané rozhodnutia nie sú v žiadnom prípade prevažujúcim právnym názorom tohto súdu. Naopak z verejne dostupných rozhodnutí Krajského súdu v Prešove vyplýva, že prevažujúci názor senátov tohto súdu je taký, že zákonné podmienky postúpenia pohľadávky banky inému subjektu ako banke, ktorými sú podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách postúpenie splatnej pohľadávky, s ktorej plnením je spotrebiteľ nepretržite v omeškani viac ako 90 kalendárnych dní a túto ani napriek písomnej výzve v tejto lehote nespĺnil a od 23. 12. 2015 aj zákaz postúpenia bankovej pohľadávky vybraným subjektom podľa § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách poskytovaných spotrebiteľom (zákon č. 438/2015 Z. z.) predstavujú k ustanoveniu § 524 a násl. Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky osobitné zákonné ustanovenia (lex specialis), ktorých cieľom ratio legis je sprísnenie postúpenia bankovej pohľadávky a vytvorenie priestoru na strane spotrebiteľa zabrániť postúpeniu pohľadávky na subjekt mimo sféru kontrolovanú dohľadovým orgánom. Porušenie týchto zákonných pravidiel spôsobuje neplatnosť právneho úkonu pre rozpor so zákonom.

47. Súd sa nestotožňuje s argumentáciou žalobcu o platnosti postúpenia pohľadávky a z dôvodov, ktoré vyššie uviedol má za to, že jednalo sa tu o absolútne neplatný právny úkon a preto žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, lebo nebola preukázaná aktívna vecná legitímáciu žalobcu na súdne uplatnenie tvrdenej pohľadávky.

48. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP. V danom prípade plný úspech v spore mal žalovaný, keďže žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá, preto podľa § 255 ods. 1 CSP mu vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Žalovaný však náhradu žiadnych trov konania neuplatnil, zo spisu ani žiadne preukázateľné trovy konania žalovaného nevyplývajú, preto súd v zmysle § 262 ods. 1 a 2 CSP nevyhradil rozhodnutie o ich výške samostatnému uzneseniu, nakoľko nebolo by v ňom o čom rozhodovať ale o nároku na náhradu trov konania priamo rozhodol tak, že náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.